

นิพนธ์ต้นฉบับ

Original Article

พฤติกรรมที่เสี่ยงต่อการมีเพศสัมพันธ์ของวัยรุ่นชาย ในสถานศึกษาในอำเภอไทรโยค จังหวัดกาญจนบุรี

Risked Sexual Behavior Among Male Adolescence in School in Amphoe Sai Yok, Kanchanaburi Province

สุพัฒน์ จินดารัตน์ พ.บ.

โรงพยาบาลไทรโยค จังหวัดกาญจนบุรี

ธันตภณ ตะพังพินิจการ

สำนักงานสาธารณสุขอำเภอไทรโยค

จังหวัดกาญจนบุรี

Supat Jindarat M.D.

Sai yok Hospital, Kanchanaburi Province

Thanatphon Taphangphiniijkarn

Sai yok Health Office,

Kanchanaburi Province

บทคัดย่อ

การศึกษาในครั้งนี้มีวัตถุประสงค์เพื่อศึกษาปัจจัยที่สามารถทำนายพฤติกรรมที่เสี่ยงต่อการมีเพศสัมพันธ์ของวัยรุ่นชายในสถานศึกษาในอำเภอไทรโยค จังหวัดกาญจนบุรี เป็นการศึกษาวิจัยเชิงพรรณนา (Descriptive Research) กลุ่มตัวอย่างเป็นวัยรุ่นชายในสถานศึกษาที่กำลังเรียนอยู่ในระดับชั้นปีที่ 3 และ 4 ปีการศึกษา 2550 จำนวน 271 คน ซึ่งได้จากการสุ่มกลุ่มตัวอย่างแบบหลายขั้นตอน โดยใช้แบบสอบถามในการเก็บรวบรวมข้อมูล การวิเคราะห์ข้อมูลโดยใช้สถิติการแจกแจงความถี่ (Frequency) ค่าร้อยละ (Percentage) ค่าเฉลี่ย (\bar{X}) ส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน (S.D.) การทดสอบค่าที (t-test) การทดสอบความแปรปรวนทางเดียว (One-way Analysis of Variance) และการวิเคราะห์การถดถอยพหุคูณตามลำดับความสำคัญของตัวแปรที่นำเข้ามา (Stepwise Multiple Regression Analysis) ผลการศึกษา พบว่า 1) วัยรุ่นชายในสถานศึกษามีระดับทัศนคติต่อการมีเพศสัมพันธ์อยู่ในระดับมาก มีระดับความรู้เรื่องเพศศึกษาและความภาคภูมิใจในตนเองอยู่ในระดับปานกลาง ส่วนพฤติกรรมที่เสี่ยงต่อการมีเพศสัมพันธ์อยู่ในระดับน้อย 2) วัยรุ่นชายในสถานศึกษาที่มีประสบการณ์การมีแฟน/คนรัก และรายได้ที่ได้รับเป็นค่าใช้จ่ายต่อเดือนต่างกัน มีพฤติกรรมที่เสี่ยงต่อการมีเพศสัมพันธ์ที่ต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .001 และ .01 ตามลำดับ 3) ความรู้เรื่องเพศศึกษา และทัศนคติต่อการมีเพศสัมพันธ์ สามารถร่วมกันทำนายพฤติกรรมที่เสี่ยงต่อการมีเพศสัมพันธ์ได้ร้อยละ 12.00 อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .001

คำสำคัญ : พฤติกรรมที่เสี่ยงต่อการมีเพศสัมพันธ์/วัยรุ่นชายในสถานศึกษา/ความรู้เรื่องเพศศึกษา/ทัศนคติต่อการมีเพศสัมพันธ์/ความภาคภูมิใจในตนเอง

ABSTRACT

The purpose of this research were : risked sexual behavior among male adolescent students in school in Amphoe Sai Yok, Kanchanaburi Province. Samples were 271 high school male adolescent students derived by Multi-Stage Stratified Random Sampling technique. Instruments were questionnaires constructed by the researcher. Data were analyzed for percentage (%), mean (\bar{X}), standard deviation (S.D.), t-test, One-way ANOVA and the Stepwise Multiple Regression Analysis. The results found that : 1. The male adolescent students' opinion toward sexual behavior were at the high level, knowledge on sex education, self-esteem were at the moderate level and risked sexual behavior were at the low level. 2. Male adolescent students' risked sexual behavior as classified by experience with girlfriends were different statistically significance at .001 and by monthly allowance were at .01. 3. Knowledge on sex education and opinion toward sexual behavior predicted male adolescent students' risked sexual behavior at the percentage of 12.00 with statistical significance at .001.

Keywords : Male Students/Adolescence Students/Risked Sexual Behaviors/Knowledge On Sex Education/Opinion Toward Sexual Behavior/Self-esteem.

บทนำ

วัยรุ่นเป็นช่วงวัยหัวเลี้ยวหัวต่อของชีวิตระหว่างวัยเด็กกับวัยผู้ใหญ่ เป็นวัยที่มีพัฒนาการด้านการเจริญเติบโตและการเปลี่ยนแปลงอย่างรวดเร็วทั้งในด้านร่างกาย จิตใจ อารมณ์ สังคม และสติปัญญา โดยมีพัฒนาการทางร่างกายที่ก้าวเข้าสู่สุ่วฒิมภาวะทางเพศอย่างสมบูรณ์ที่พร้อมจะมีเพศสัมพันธ์และการสืบพันธุ์ได้ อันเนื่องมาจากอิทธิพลของฮอร์โมนเพศ ส่งผลให้วัยรุ่นมีการเจริญและพัฒนาลักษณะทางเพศอย่างชัดเจน ทำให้วัยรุ่นเริ่มสนใจในเรื่องเพศอย่างจริงจัง และสนใจเพื่อนต่างเพศมากขึ้น อยากมีคูรักหรือแฟน ต้องการแสวงหาความรู้เกี่ยวกับเรื่องเพศ ต้องการหาเอกลักษณ์ของตนเอง มีความอยากรู้อยากเห็น อยากลอง มีความต้องการความเป็นอิสระจากครอบครัว ต้องการการยอมรับจากกลุ่มเพื่อน เหล่านี้เป็นธรรมชาติของวัยรุ่นที่เป็นเหตุให้เสี่ยงต่อการเกิดอันตรายต่อตัวเขาเองได้ โดยปกติทั่วไปแล้ววัยรุ่นจะมีความสามารถในการปรับตัวได้ตามวัย แต่ยังมีวัยรุ่นอีกมากที่มีความเสี่ยงในลักษณะบุคคลิกภาพ ความเสี่ยงในสภาพแวดล้อมที่อยู่

อาศัยที่มีการเปลี่ยนแปลงทั้งทางด้านเศรษฐกิจ สังคม และครอบครัว โดยเฉพาะการเปลี่ยนแปลงทางด้านวัตถุ ด้านเทคโนโลยีการสื่อสารต่าง ๆ ที่อาจส่งผลกระทบต่อค่านิยม ความเชื่อ ทำให้เกิดการเปลี่ยนแปลงแบบแผนการดำเนินชีวิตและการปรับตัวของวัยรุ่น ซึ่งอาจนำไปสู่การมีปัญหาวัยรุ่น ปัญหาด้านอารมณ์และสังคม โดยเฉพาะปัญหาพฤติกรรมทางเพศของวัยรุ่นอันเป็นต้นเหตุที่นำไปสู่ปัญหาทางสังคมอื่น ๆ ตามมา เช่น การสูญเสียโอกาสทางการศึกษาและการประกอบอาชีพที่เหมาะสมเนื่องจากการตั้งครมภ์ไม่พึงประสงค์ การทำแท้ง การหย่าร้างของครอบครัว การทอดทิ้งเด็กทารก รวมไปถึงปัญหาของเด็กที่คลอดแล้วไม่มีคุณภาพทั้งทางด้านสมอง ความฉลาด การเรียนรู้ หรือการอยู่ในสังคม การติดเชื่อโรคเอดส์และโรคติดต่อทางเพศสัมพันธ์ และปัญหาทางด้านจิตใจ เช่น ความกลัวใจ ความไม่สบายใจอันเนื่องมาจากความไม่สมหวังในความรักหรือถูกคนรักทอดทิ้ง ทำให้เป็นอุปสรรคต่อการเรียนได้²

จากข้อมูลบางส่วนที่ได้จากการศึกษาค้นคว้า

เอกสารและงานวิจัยต่าง ๆ พบว่าวัยรุ่นชายส่วนใหญ่เริ่มมีเพศสัมพันธ์ครั้งแรกเมื่ออายุ 15 ปี และส่วนหนึ่งเคยเที่ยวหญิงบริการ โดย 6 ใน 10 คน ไม่ได้ใช้ถุงยางอนามัย ส่วนวัยรุ่นหญิงในเขตเมืองประมาณครึ่งหนึ่ง คือร้อยละ 50.00 มีเพศสัมพันธ์ก่อนแต่งงาน และพบว่า 2 ใน 3 มีเพศสัมพันธ์กับเพื่อนชายโดยไม่ใช้ถุงยางอนามัย ซึ่งพฤติกรรมทางเพศก่อนวัยอันควรและการมีเพศสัมพันธ์โดยไม่ป้องกันเหล่านี้นำไปสู่ปัญหาอื่น ๆ ตามมา อาทิเช่น การตั้งครรภ์ไม่พึงประสงค์ การทำแท้ง รวมถึงการติดเชื้อเอดส์และกามโรค³ และสอดคล้องกับข้อมูลของกรมควบคุมโรคและกรมอนามัย กระทรวงสาธารณสุข⁴ ที่พบว่าร้อยละ 29.00 ของผู้ป่วยกามโรคอยู่ในกลุ่มอายุต่ำกว่า 25 ปี และประมาณ 1 ใน 3 ของสตรีที่ทำแท้งเป็นกลุ่มที่มีอายุต่ำกว่า 20 ปี นอกจากนี้ยังพบว่าร้อยละ 12.50 ของผู้ติดเชื้อเอดส์ที่มีอาการอยู่ในกลุ่มที่มีอายุต่ำกว่า 25 ปี และยังพบว่ามียุคปัจจัยที่เกี่ยวข้องกับพฤติกรรมทางเพศอยู่หลายปัจจัย ได้แก่ ปัจจัยด้านส่วนตัว ปัจจัยด้านครอบครัว ปัจจัยด้านกลุ่มเพื่อน และบริบทของสังคม⁵

จากสภาพปัญหาดังกล่าวหากไม่ได้รับการช่วยเหลือป้องกัน ปัญหาอาจลุกลามกลายเป็นปัญหาที่รุนแรง เรื้อรัง ยากที่จะบำบัดรักษาได้ ดังนั้น ผู้วิจัยจึงสนใจที่จะศึกษาเกี่ยวกับพฤติกรรมการมีเพศสัมพันธ์ ปัจจัยหรือองค์ประกอบต่าง ๆ ที่มีความสัมพันธ์หรือส่งผลต่อพฤติกรรมที่เสี่ยงต่อการมีเพศสัมพันธ์ของวัยรุ่นชายในสถานศึกษาในอำเภอไทรโยค จังหวัดกาญจนบุรี เพื่อนำผลที่ได้ไปกำหนดเป็นแนวทางในการป้องกันและแก้ไขปัญหามาจากพฤติกรรมเสี่ยงทางเพศในกลุ่มวัยรุ่นชายได้อย่างเหมาะสมและมีประสิทธิภาพต่อไป

วัตถุประสงค์การวิจัย

1. เพื่อศึกษาระดับความรู้เรื่องเพศศึกษา ทักษะการป้องกันการมีเพศสัมพันธ์ ความภาคภูมิใจในตนเอง และพฤติกรรมที่เสี่ยงต่อการมีเพศสัมพันธ์ของวัยรุ่นชายในสถานศึกษาในอำเภอไทรโยค จังหวัดกาญจนบุรี

2. เพื่อศึกษาเปรียบเทียบความแตกต่างของพฤติกรรมที่เสี่ยงต่อการมีเพศสัมพันธ์ของวัยรุ่นชายในสถานศึกษาในอำเภอไทรโยค จังหวัดกาญจนบุรี จำแนกตามข้อมูลส่วนบุคคล ได้แก่ ระดับช่วงชั้นที่เรียน ประสบการณ์การมีแฟน/คนรัก รายได้ที่ได้รับเป็นค่าใช้จ่ายต่อเดือน ผลสัมฤทธิ์ทางการเรียน และลักษณะการพักอาศัย

3. เพื่อศึกษาความรู้เรื่องเพศศึกษา ทักษะการป้องกันการมีเพศสัมพันธ์ และความภาคภูมิใจในตนเอง เป็นปัจจัยที่สามารถทำนายพฤติกรรมที่เสี่ยงต่อการมีเพศสัมพันธ์ของวัยรุ่นชายในสถานศึกษาในอำเภอไทรโยค จังหวัดกาญจนบุรี

วัสดุและวิธีการศึกษา

การศึกษาครั้งนี้เป็นการวิจัยเชิงพรรณนา (Descriptive Research) เพื่อศึกษาปัจจัยที่สามารถทำนายพฤติกรรมที่เสี่ยงต่อการมีเพศสัมพันธ์ของวัยรุ่นชายในสถานศึกษา ในอำเภอไทรโยค จังหวัดกาญจนบุรี กลุ่มตัวอย่างที่ศึกษาเป็นวัยรุ่นชายที่กำลังเรียนอยู่ในระดับช่วงชั้นที่ 3 และ 4 ปีการศึกษา 2550 จำนวน 271 คน ซึ่งได้จากการสุ่มกลุ่มตัวอย่างแบบหลายขั้นตอน (Multi-Stage Stratified Random Sampling)⁶ ตามสัดส่วนประชากร จำแนกตามโรงเรียนและชั้นเรียน โดยเครื่องมือที่ใช้จะเป็นแบบสอบถามให้เลือกตอบ และการวิเคราะห์ข้อมูลโดยใช้สถิติการแจกแจงความถี่ (Frequency) ค่าร้อยละ (Percentage) ค่าเฉลี่ย (\bar{X}) ส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน (S.D.) การทดสอบค่าที (t-test) การทดสอบความแปรปรวนทางเดียว (One-way Analysis of Variance) และการวิเคราะห์การถดถอยพหุคูณตามลำดับความสำคัญของตัวแปรที่นำเข้ามา (Stepwise Multiple Regression Analysis)

ผลการศึกษา

1. การวิเคราะห์ข้อมูลส่วนบุคคลของกลุ่มตัวอย่างจำนวน 271 คน พบว่าวัยรุ่นชายในสถานศึกษาส่วนใหญ่อยู่ในระดับช่วงชั้นที่ 3 คิดเป็นร้อยละ 73.43 ส่วนใหญ่มี

ประสบการณ์การมีแฟน/คนรักคิดเป็นร้อยละ 76.01 ได้รับเงินเป็นค่าใช้จ่ายต่อเดือนน้อยกว่าหรือเท่ากับ 1,000 บาท คิดเป็นร้อยละ 73.80 มีผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนอยู่ระหว่าง 2.01-3.00 คิดเป็นร้อยละ 46.12 และส่วนใหญ่พักอาศัยอยู่กับบิดามารดา คิดเป็นร้อยละ 47.60

2. วัยรุ่นชายในสถานศึกษาส่วนใหญ่มีความรู้เรื่องเพศศึกษาอยู่ในระดับปานกลาง คิดเป็นร้อยละ 65.50 โดยมีคะแนนเฉลี่ย (\bar{X}) อยู่ที่ 11.19 มีระดับทัศนคติต่อการมีเพศสัมพันธ์อยู่ในระดับมาก (\bar{X} = 3.71) ระดับความภาคภูมิใจในตนเองอยู่ในระดับปานกลาง (\bar{X} = 3.45) และมีระดับพฤติกรรมที่เสี่ยงต่อการมีเพศสัมพันธ์อยู่ในระดับน้อย (\bar{X} = 1.64)

3. การวิเคราะห์เปรียบเทียบพฤติกรรมที่เสี่ยงต่อการมีเพศสัมพันธ์ของกลุ่มตัวอย่างจำแนกตามลักษณะข้อมูลส่วนบุคคล พบว่าวัยรุ่นชายในสถานศึกษาที่มีประสบการณ์การมีแฟน/คนรักต่างกันมีพฤติกรรมที่เสี่ยงต่อการมีเพศสัมพันธ์แตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .001 และวัยรุ่นชายในสถานศึกษาที่ได้รับเงินเป็นค่าใช้จ่ายต่อเดือนต่างกันมีพฤติกรรมที่เสี่ยงต่อการมีเพศสัมพันธ์แตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .01 ส่วนปัจจัยด้านข้อมูลส่วนบุคคลที่เกี่ยวข้องกับระดับช่วงชั้นที่เรียน ผลสัมฤทธิ์ทางการเรียน และลักษณะการพักอาศัย พบว่ามีพฤติกรรมที่เสี่ยงต่อการมีเพศสัมพันธ์ไม่แตกต่างกัน

4. ปัจจัยด้านความรู้เรื่องเพศศึกษา และทัศนคติต่อการมีเพศสัมพันธ์ เป็นปัจจัยที่สามารถร่วมกันทำนายพฤติกรรมที่เสี่ยงต่อการมีเพศสัมพันธ์ของวัยรุ่นชาย ได้ร้อยละ 12.00 อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .001 ส่วนปัจจัยด้านความภาคภูมิใจในตนเอง ไม่สามารถทำนายพฤติกรรมที่เสี่ยงต่อการมีเพศสัมพันธ์ของวัยรุ่นชายในสถานศึกษาได้

วิจารณ์

จากผลการศึกษา พบว่าปัจจัยด้านข้อมูลส่วนบุคคล ได้แก่ ประสบการณ์การมีแฟนหรือคนรัก และรายได้

ได้ที่ได้รับเป็นค่าใช้จ่ายต่อเดือน มีความสัมพันธ์กับพฤติกรรมที่เสี่ยงต่อการมีเพศสัมพันธ์ของวัยรุ่นชายในสถานศึกษา อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .001 และ .01 ตามลำดับ และปัจจัยด้านทัศนคติต่อการมีเพศสัมพันธ์และความรู้เรื่องเพศศึกษา สามารถร่วมกันทำนายพฤติกรรมที่เสี่ยงต่อการมีเพศสัมพันธ์ของวัยรุ่นชายได้ร้อยละ 12.00 อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .001 ดังนั้น เพื่อเป็นประโยชน์ในการป้องกันและแก้ไขปัญหาที่เกิดจากการมีพฤติกรรมเสี่ยงต่อการมีเพศสัมพันธ์ของวัยรุ่น จึงขอเสนอแนวทางการดำเนินงาน ดังนี้

1. ทัศนคติต่อการมีเพศสัมพันธ์ เป็นตัวแปรที่มีประสิทธิภาพสูงสุดในการทำนายพฤติกรรมที่เสี่ยงต่อการมีเพศสัมพันธ์ของวัยรุ่นชาย เนื่องจากทัศนคติเป็นเรื่องของความคิดเห็น ความเชื่อ ความรู้สึกนึกคิด และมีแนวโน้มที่มุ่งจะกระทำหรือแสดงพฤติกรรมต่าง ๆ และการแสดงพฤติกรรมทางเพศเป็นเรื่องที่เกี่ยวข้องกับอารมณ์ ความรู้สึกที่มีทิศทางทั้งทางบวกหรือทางลบ นั่นคือการมีความรู้สึกหรือความคิดเห็นที่ถูกต้องต่อเรื่องเพศของวัยรุ่นจะช่วยให้วัยรุ่นสามารถปฏิบัติตนในเรื่องเกี่ยวกับพฤติกรรมทางเพศในด้านต่าง ๆ ได้ถูกต้องและเหมาะสม แต่ในทางตรงกันข้ามถ้าวัยรุ่นมีความรู้สึกที่ไม่ดีหรือมีทัศนคติที่ไม่ถูกต้องต่อเรื่องเพศย่อมจะส่งผลถึงการมีพฤติกรรมทางเพศที่อาจก่อให้เกิดปัญหากับตนเองและผู้อื่น^{7,8} ดังนั้น ผู้ที่เกี่ยวข้อง ทั้งภาครัฐ เอกชน และองค์กรต่าง ๆ ไม่ว่าจะเป็นบิดามารดาหรือผู้ปกครอง ครูอาจารย์ สังคม และชุมชน โดยเฉพาะสถาบันการศึกษา ควรมีการประสานและร่วมมือกันในการจัดทำโครงการหรือโปรแกรมการเรียนรู้ที่เกี่ยวข้องกับการส่งเสริมให้วัยรุ่นได้มีโอกาสในการแสดงความคิดเห็นเกี่ยวกับเรื่องพฤติกรรมทางเพศที่เหมาะสมในทางสร้างสรรค์ เพื่อเป็นการให้ความรู้ ความเข้าใจที่ถูกต้องในเรื่องเพศ การให้ข้อมูลที่ถูกต้องแก่เด็กนักเรียนวัยรุ่น เช่น การจัดเวทีการเรียนรู้ที่ถูกต้องในเรื่องเพศศึกษา เพื่อเปิดโอกาสให้วัยรุ่นได้มีการสื่อสารแลกเปลี่ยนข้อมูลข่าวสารที่เหมาะสม การสอดแทรกเนื้อหาที่เหมาะสมในการเรียนการสอน การ

จัดกิจกรรมเข้าค่าย การจัดชุมนุมทางวิชาการ หรือการจัดนิทรรศการการเรียนรู้ โดยเน้นกิจกรรมที่ทุกภาคส่วนที่เกี่ยวข้องมีส่วนร่วม รวมถึงการมีส่วนร่วมของเด็กนักเรียนวัยรุ่นเอง โดยเน้นการให้ความสำคัญและเห็นความจำเป็นในการอบรมสั่งสอนเรื่องเพศ การปลูกฝังหรือสร้างค่านิยมหรือทัศนคติที่ดีและเหมาะสมต่อเรื่องเพศ ซึ่งจะส่งผลให้วัยรุ่นมีความคิดเห็นและจิตสำนึกที่ดี ถูกต้อง และเหมาะสมเกี่ยวกับพฤติกรรมทางเพศ จะเป็นการช่วยลดพฤติกรรมเสี่ยงทางเพศของวัยรุ่นและปัญหาของสังคม ทำให้วัยรุ่นมีพฤติกรรมที่เหมาะสมสอดคล้องกับสังคมและวัฒนธรรมอันดีงามของไทย เช่น เพศชายต้องรู้จักให้เกียรติเพศหญิง การไม่มีเพศสัมพันธ์ก่อนวัยอันควร เป็นต้น

2. ความรู้เรื่องเพศศึกษา เป็นตัวแปรที่สามารถร่วมกันทำนายพฤติกรรมที่เสี่ยงต่อการมีเพศสัมพันธ์ของวัยรุ่นชาย เป็นลำดับที่ 2 ซึ่งจากเอกสารทางวิชาการระบุว่า การที่บุคคลจะเป็นผู้ที่มีความรู้และทัศนคติที่ดีในเรื่องเพศนั้น จะต้องมาจากการมีความรู้ในเรื่องเพศอย่างเพียงพอและถูกต้อง ซึ่งจะส่งผลต่อการปรับตัวในเรื่องเพศได้ดี เพราะถ้าบุคคลใดสามารถปรับตัวในเรื่องเพศได้ดีแล้วก็จะเป็นผู้ที่มีวุฒิภาวะสมบูรณ์ สามารถปรับตัวเข้ากับสภาพแวดล้อมอื่น ๆ ได้อย่างไม่ลำบาก^{9,10} ดังนั้น ผู้ที่มีส่วนเกี่ยวข้องกับทุกระดับไม่ว่าจะเป็นสถานศึกษา ครอบครัว ชุมชน หน่วยงานหรือองค์กรต่าง ๆ ควรตระหนักและให้ความสำคัญต่อการจัดการการเรียนรู้เรื่องเพศศึกษาที่ถูกต้องและเหมาะสมให้กับวัยรุ่นให้มากขึ้น สนับสนุนให้สามารถพูดคุยถึงเรื่องเพศได้ ผู้ใหญ่จึงจะสามารถให้ความรู้ในเรื่องเพศแก่เด็กได้อย่างเต็มที่โดยไม่มีความรู้สึกผิด หรือมีความรู้สึกบงกชต่าง ๆ จากคนภายนอกและจากสังคม ซึ่งทั้งหมดนี้ควรจะดำเนินการหลาย ๆ ทาง เช่น เริ่มต้นจากครอบครัว มีการปรับปรุงนโยบายทางสังคม จึงจะช่วยให้การดำเนินการเกี่ยวกับความรู้ในเรื่องเพศศึกษาเป็นไปด้วยดีและทันต่อเหตุการณ์ มีการจัดการด้านการเรียนการสอนที่ครอบคลุมทั้งในและนอกหลักสูตรเพื่อให้นักเรียนได้มีประสบการณ์ที่

ถูกต้องและเหมาะสม โดยเน้นการมีส่วนร่วมของทุกภาคส่วนที่เกี่ยวข้องและยึดผู้เรียนเป็นหลัก มีการผลิตสื่อที่ทันสมัย มีการจัดกิจกรรมที่เหมาะสมกับผู้เรียนเพื่อให้สามารถนำไปใช้ในชีวิตรประจำวันได้¹¹ เช่น การสอนและฝึกทักษะชีวิต (Life Skills) เพื่อป้องกันการมีเพศสัมพันธ์ก่อนวัยอันควร หรืออาจบูรณาการการเรียนรู้ร่วมกันทั้งในระบบและนอกระบบการเรียนการสอน เช่น การจัดนิทรรศการ การจัดกิจกรรมชุมนุมทางวิชาการ การเชิญวิทยากรผู้เชี่ยวชาญพิเศษในชุมชนมาร่วมบรรยายเพื่อให้ความรู้เรื่องเพศศึกษาจากผู้มีความรู้ความชำนาญโดยตรง เช่น เจ้าหน้าที่สาธารณสุข พยาบาล หรือแพทย์ การจัดหาบุคลากรที่มีความรู้พิเศษและมีการจัดมุมเพื่อการให้คำปรึกษาในโรงเรียนและชุมชน หรือการให้คำปรึกษาทางโทรศัพท์ โครงการเพื่อนช่วยเพื่อน เป็นต้น

3. ตัวแปรด้านประสบการณ์การมีแฟนหรือคนรัก และรายได้ที่ได้รับเป็นค่าใช้จ่ายต่อเดือน เป็นตัวแปรที่มีความสัมพันธ์กับพฤติกรรมที่เสี่ยงต่อการมีเพศสัมพันธ์ของวัยรุ่นชาย ดังนั้น บิดามารดาหรือผู้ปกครอง รวมถึงครูแนะแนว ครูประจำชั้น หรือครูที่ปรึกษา ควรมีการดูแลเอาใจใส่อย่างใกล้ชิดทั้งในเรื่องของพฤติกรรมการคบเพื่อนต่างเพศ และพฤติกรรมการใช้จ่ายเงินตามที่ได้รับเพื่อเป็นค่าใช้จ่ายต่อเดือนให้เหมาะสมกับค่าครองชีพที่ต้องใช้จ่ายจริงตามความจำเป็นเพื่อการศึกษาและการดำรงชีวิต

สรุป

เพื่อให้ผู้ที่มีส่วนเกี่ยวข้องในทุกระดับได้ตระหนักถึงปัญหาและความต้องการของวัยรุ่น พร้อมกับเป็นแนวทางที่จะนำไปสู่การปฏิบัติที่ถูกต้องและเหมาะสมในการป้องกันและแก้ไขปัญหาที่เกิดจากพฤติกรรมเสี่ยงต่อการมีเพศสัมพันธ์ของวัยรุ่นได้อย่างมีประสิทธิภาพ อันจะช่วยลดปัญหาต่าง ๆ ของสังคม เช่น ปัญหาการตั้งครภภไม่พึงประสงค์ ปัญหาการทำแท้ง ปัญหาเด็กถูกทอดทิ้ง การสูญเสียอนาคตทางการศึกษา ปัญหาสารเสพติด โรคติดต่อทางเพศสัมพันธ์ โรคเอดส์และกามโรค รวมไปถึง

ปัญหาการทำร้ายตนเองของเด็กวัยรุ่นที่ไม่สามารถแก้ไข
ปัญหาของตนเองได้ เป็นต้น ซึ่งผู้เกี่ยวข้องในระดับต่าง ๆ
สามารถนำข้อมูลจากการวิจัยนี้ไปใช้ให้เกิดประโยชน์ใน
สังคม เพื่อช่วยลดปัญหาของวัยรุ่น ดังนี้

1) ระดับบุคคล โดยการให้ข้อมูลข่าวสารที่ถูกต้อง
ในเรื่องเพศศึกษา เปิดโอกาสให้วัยรุ่นได้เข้าถึงและเรียนรู้
เรื่องเพศศึกษาจากแหล่งต่าง ๆ ที่เหมาะสม เพื่อให้วัยรุ่นมี
ความรู้เรื่องเพศศึกษาที่ถูกต้อง มีความคิดเห็นหรือทัศนคติ
ที่ถูกต้องในเรื่องพฤติกรรมทางเพศ เป็นการสร้างจิตสำนึก
ที่ดีในเรื่องเพศ และมีพฤติกรรมทางเพศที่เหมาะสม

2) ระดับครอบครัว โดยบิดามารดาหรือผู้ปกครอง
ต้องให้ความรักความอบอุ่น ความห่วงใย มีการพูดคุยให้
คำปรึกษาเมื่อบุตรมีปัญหา เปิดโอกาสให้วัยรุ่นได้แสดง
ความคิดเห็นเรื่องเพศ และมีการพูดคุยให้ความรู้เรื่องเพศ
ศึกษากับบุตร ที่สำคัญครอบครัวควรดูแลในเรื่องเงินที่ต้อง
ใช้จ่ายต่อเดือนให้เพียงพอกับการเรียนไม่ควรให้เงินจนเกิน
ความจำเป็น และการดูแลเอาใจใส่อย่างใกล้ชิดในเรื่อง
การคบเพื่อนต่างเพศ

3) ระดับโรงเรียน ควรมีการจัดโปรแกรมการเรียน
การสอน การวางแผนการปฏิบัติงาน การกำหนดนโยบาย
และกลวิธีหรือแนวทางในการดำเนินงานร่วมกัน เพื่อการ
ป้องกันแก้ไขปัญหาที่เกิดจากการมีพฤติกรรมเสี่ยงต่อการ
มีเพศสัมพันธ์ของวัยรุ่น ทั้งในด้านหลักสูตรหรือโปรแกรม
การเรียนการสอน และการจัดกิจกรรมที่เหมาะสมในเรื่อง
เพศ โดยเน้นให้ความสำคัญกับการให้ความรู้เรื่องเพศศึกษา
และการแสดงความคิดเห็นที่ถูกต้องต่อการมีเพศสัมพันธ์
นอกจากนี้ครูแนะแนวและครูประจำชั้นควรมีการควบคุม
ดูแลเพื่อเฝ้าระวังพฤติกรรมเกี่ยวกับการคบเพื่อนต่างเพศให้
เหมาะสมทั้งในเวลาเรียนหรือนอกเวลาเรียน

4) ระดับชุมชน หรือระดับชาติ โดยหน่วยงานที่
เกี่ยวข้องทั้งภาครัฐ เอกชน หรือองค์กรต่าง ๆ ในทุกระดับ
ไม่ว่าจะเป็นหน่วยงานด้านสาธารณสุข ด้านการศึกษา
หรือองค์กรปกครองส่วนท้องถิ่น ควรมีการกำหนดเป็น
นโยบาย และการวางแผนการปฏิบัติงาน เพื่อการส่งเสริม

สนับสนุนการดำเนินงานในระดับพื้นที่ในการป้องกันและ
แก้ไขปัญหาที่เกิดจากพฤติกรรมเสี่ยงต่อการมีเพศสัมพันธ์
ของวัยรุ่นได้อย่างเหมาะสมและมีประสิทธิภาพ โดยเน้น
การรณรงค์ในการสร้างความคิดเห็นที่ถูกต้องต่อการมีเพศ
สัมพันธ์ การให้ความรู้ที่ถูกต้องและเหมาะสมเรื่องเพศ
ศึกษาแก่วัยรุ่นอย่างต่อเนื่อง

5) บุคลากรและหน่วยงานทางด้านสาธารณสุขใน
ระดับพื้นที่ ควรมีการจัดทำโครงการเพื่อจัดกิจกรรมในการ
ส่งเสริมสุขภาพจิต กิจกรรมเพื่อการป้องกันและแก้ไข
ปัญหาสุขภาพกาย สุขภาพใจ ให้เกิดประโยชน์กับวัยรุ่น
ในพื้นที่ได้อย่างมีประสิทธิภาพ และมีกิจกรรมการดำเนิน
งานอย่างต่อเนื่อง โดยเน้นกิจกรรมการให้ความรู้เรื่องเพศ
และการปลุกฝังให้วัยรุ่นมีความคิดเห็นในเรื่องเพศที่ถูกต้อง
และเหมาะสม

กิตติกรรมประกาศ

ขอขอบคุณผู้ที่เกี่ยวข้องในการศึกษาค้นคว้าครั้งนี้ ได้แก่

1. นายแพทย์บุญญา ชัยวิสุทธิ นายแพทย์
สาธารณสุขจังหวัดกาญจนบุรี ที่ให้โอกาสในการทำการ
ศึกษาค้นคว้า
2. ผู้บริหารสถานศึกษา คณาจารย์ และนักเรียน
ทุกท่าน ที่อำนวยความสะดวก และให้ความร่วมมือเป็น
อย่างดีในการเก็บรวบรวมข้อมูล และขอขอบคุณเจ้าหน้าที่
สาธารณสุขในอำเภอไทรโยค ที่ให้ความช่วยเหลือในการ
เก็บรวบรวมข้อมูลเป็นอย่างดี

เอกสารอ้างอิง

1. กระทรวงสาธารณสุข. กรมสุขภาพจิต. ก คู่มือส่งเสริมสุขภาพจิตนักเรียนระดับมัธยมศึกษาสำหรับครู. พิมพ์ครั้งที่ 4. กรุงเทพฯ : ร.ส.พ. : 2543.
2. กระทรวงศึกษาธิการ. กรมวิชาการ. การสอนเพศศึกษาในอนาคต. กรุงเทพฯ : กรมวิชาการ : 2543.
3. จันทรพิชญ ชูประภาวรณ และคณะ. รายงานการทบทวนองค์ความรู้เรื่องเด็ก เยาวชน และครอบครัว

- ในประเทศไทย และข้อเสนอเชิงนโยบาย และการวิจัย. กรุงเทพฯ : สำนักงานกองทุนสนับสนุนการวิจัย : 2540.
4. กรมอนามัย. กองวางแผนครอบครัวและประชากร. การวิเคราะห์สถานการณ์ด้านการอนามัยการเจริญพันธุ์และประชากร. กรุงเทพฯ : กรมอนามัย กระทรวงสาธารณสุข : 2540.
 5. Moore, Susan and Rosenthal Doreen. Sexuality in Adolescence. New York : Roxledge : 1993.
 6. พวงรัตน์ ทวีรัตน์. วิธีการวิจัยทางพฤติกรรมศาสตร์และสังคมศาสตร์. พิมพ์ครั้งที่ 8. กรุงเทพมหานคร : สำนักงานทดสอบทางการศึกษาและจิตวิทยา มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ ประสานมิตร : 2543.
 7. พรพิมล เจียมนาครินทร์. พัฒนาการวัยรุ่น. กรุงเทพฯ : ต้นอักษรพิมพ์ : 2539.
 8. มานพ คณะโต. พฤติกรรมทางเพศ. กรุงเทพฯ : องค์การสงเคราะห์ทหารผ่านศึก : 2541.
 9. สุชา จันทน์เอม. จิตวิทยาวัยรุ่น. พิมพ์ครั้งที่ 9. กรุงเทพฯ : ไทยวัฒนาพานิช : 2539.
 10. สมหมาย แดงสกุล และ ธาดา วิมลวัตรเวที. หนังสือเรียนสาระการเรียนรู้พื้นฐานสุขศึกษาและพลศึกษา. กรุงเทพฯ ; วัฒนาพานิช : 2547.
 11. สุชาติ ไสมประยูร และ วรณี ไสมประยูร. เพศศึกษา. พิมพ์ครั้งที่ 4. กรุงเทพฯ ; ไทยวัฒนาพานิช : 2541.